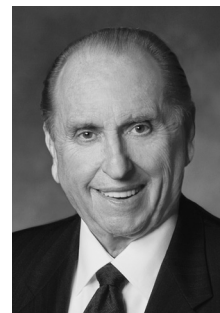

Prezidents
Tomass S. Monsons

Uzticīgi savu priekštecū ticībai

Džons Linfords bija 43 gadus vecs, kad viņš, viņa sieva, Marija, un viņu trīs dēli nolēma pamest savas mājas Greivlijā, Anglijā, lai ceļotu tūkstošiem kilometru tālu, ar mērķi pievienoties svētajiem Lielā Sālsezera ielejā. Viņi atstāja savu ceturto dēlu, kurš kalpoja misijā, pārdeva savu iedzīvi un no Liverpūles devās ceļā ar kuģi *Sorntons*.

Ceļojums pa jūru uz Ņujorku un no Ņujorkas pa sauszemi uz Aiovu noritēja bez starpgadījumiem. Problēmas sākās drīz vien pēc tam, kad Linfordi un citi pēdējo dienu svētie, kas brauca ar kuģi *Sorntons*, 1856. gada 15. jūlijā pameta Aiovas pilsētu, lai kļūtu par daļa no nelaimei nolemtās Džeimsa G. Villija rokasratīņu grupas.

Skarbie laikapstākļi un grūtais ceļojums bija par iemeslu nāvei un slimībām daudziem šajā grupā, ieskaitot Džonu. Laika gaitā viņš kļuva tik slim un vājš, ka viņu vajadzēja vest rokasratīņos. Brīdī, kad grupa sasniedza Vaiomingu, viņa stāvoklis bija ievērojami pasliktinājies. Glābšanas komanda no Soltleiksitijas ieradās 21. oktobrī, tikai dažas stundas pēc Džona nāves. Viņš nomira agri tās dienas rītā netālu no Svītvaterriversas upes krastiem.

Vai Džons nožēloja to, ka apmainīja komfortu un ērtības pret pūlēm, trūkumu un grūtībām, kas bija jāpiedzīvo, vedot savu ģimeni uz Ciānu?

„Nē, Marija,“ viņš teica savai sievai tieši pirms savas nāves. „Es esmu priecīgs, ka mēs atnācām. Es nenodzīvošu tik ilgi, lai sasniegtu Sālsezeru, bet tu un zēni gan, bet es

nenožēloju neko no tā, kas mums bija jāpiedzīvo, ja vien mūsu zēni var augt Ciānā un audzināt tur savas ģimenes.“¹

Marija un viņas dēli nonāca galamērķī. Gandrīz 30 gadus vēlāk, kad nomira Marija, viņa un Džons aiz sevis atstāja ticības, kalpošanas, ziedošanās un upurēšanās vēstures mantojumu.

Būt par pēdējo dienu svēto nozīmē — būt par pionieri, jo pionieris tiek definēts kā „tāds cilvēks, kurš iet pa priekšu, lai sagatavotu ceļu, pa kuru varētu iet citi.“² Un būt par pionieri nozīmē — būt pazīstamam ar ziedošanos. Lai arī Baznīcas locekļiem vairs netiek lūgts pamest savas mājas, lai ceļotu uz Ciānu, tomēr viņiem bieži ir jāpamet savi vecie ieradumi, laika gaitā izveidojušās tradīcijas un dārgi draugi. Daži pieņem mokošu lēmumu — pamest ģimenes locekļus, kas iebilst pret viņu pievienošanos Baznīcai. Tomēr pēdējo dienu svētie virzās uz priekšu, lūdzot, lai tie, kas viņiem ir dārgi, tomēr saprot un pieņem.

Pioniera ceļš nav viegls, bet mēs iesim dzižākā Pioniera pēdās — paša Glābēja pēdās —, kurš gāja pa priekšu, rādīdams mums ceļu, pa kuru iet.

„Nāc Man līdzī,“³ Viņš aicināja.

„Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība,“⁴ Viņš paziņoja.

„Nā[c] pie Manis,“⁵ Viņš sauca.

Ceļš var būt pārbaudījumu pilns. Dažiem sagādā grūtības pretoties izsmieklam un nepatīkamām piezīmēm no to muļķu puses, kas izsmej šķīstību, godīgumu un paklausību Dieva baušļiem. Pasaule vienmēr ir noniecīnājusi

uzticību principiem. Kad Noam tika pavēlēts būvēt šķirstu, pūlis palūkojās uz skaidrajām debesīm un tad ņirgājās par ticīgajiem, un izsmēja tos — līdz brīdim, kad sāka lit lietus.

Amerikas kontinentā pirms vairākiem gadsimtiem cilvēki šaubījās, strīdējās un nepaklausīja, līdz uguns aprija Zarahemlu, zeme pārklāja Moronihu un ūdens aprija Moronija pilsētu. Un vairs nebija ņirgāšanās, izsmiešanas, neķītrības un grēka. To visu aizstāja drūms klusums un bieza tumsa. Dieva pacietība beidzās, Viņa mērs bija pilns.

Marija Linforda nekad nezaudēja ticību, neskatoties uz vajāšanām Anglijā, grūtībām ceļā uz „mājvietu . . . tālumā rietumos”⁶ un tām sekojošiem pārbaudījumiem, kurus viņa pārcieta savas ģimenes un Baznīcas labā.

1937. gada bērnu ceremonijā, kas bija veltīta Marijas piemiņai, elders Džordžs Alberts Smits (1870–1951) jautāja viņas pēcnācējiem: „Vai jūs dzīvosiet uzticīgi jūsu senču ticībai? . . . Centieties būt visu to upuru cienīgiem, ko [viņi] nesa jūsu labā.”⁷

Kad mēs centīsimies izveidot Ciānu savā sirdī, savās mājās, savā kopienā un savā valstī, atcerēsimies to cilvēku nelokāmo drosmi un nezūdošo ticību, kas ziedoja visu, kas viņiem bija, lai mēs caur Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu varētu baudīt atjaunotā evaņģēlija svētības un tām piemītošo cerību un solījumu.

ATSAUCES

1. Skat. Endrjū D. Olsens, *The Price We Paid* (2006), 45.–46. lpp., 136.–137. lpp.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971), „pioneer”.
3. Lūkas 18:22.
4. Jāņa 14:6.
5. Jāņa 7:37; skat arī 3. Nefija 9:22.
6. „Uz priekšu, svētie!” *Garīgās dziesmas*, nr. 20.
7. Skat. Olsens, *The Price We Paid*, 203.–204. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Jūs varētu palūgt tiem, kurus jūs apmeklējat kā mājskolotāji, atcerēties tos cilvēkus savā dzīvē, kas ir gājuši pa priekšu un bijuši viņiem pionieri. Tad pajautājiēt viņiem, kad viņiem bija jābūt kā pionieriem un jāsaņemas ceļš citiem. Aiciniet viņus pārdomāt brīžus, kad viņiem bija kaut kas jāupurē, un to, kāpēc tas bija tā vērts. Tad jūs varētu aicināt viņus pierakstīt savu liecību par „dižo Pionieri” — Glābēju.

JAUNIEŠI

Uzticīgi savai ticībai

Prezidents Monsons stāsta par kādu pionieru ģimeni un tad citē prezidentu Džordžu Albertu Smitu: „Vai jūs dzīvosiet uzticīgi jūsu senču ticībai? . . . Centieties būt visu to upuru cienīgiem, ko [viņi] nesa jūsu labā.” Vai jūs smeļaties vadību un spēku ticības piemēros, neatkarīgi no tā, vai jūsu priekšteči bija pionieri, vai jūs esat pirmās paaudzes Baznīcas loceklis? Tālāk ir aprakstīts labs veids, kā to sākt darīt:

1. Sastādiēt sarakstu ar cilvēkiem, kurus jūs apbrīnojat. Tie var būt jūsu pašu ģimenes locekļi (mirušie un dzīvie), draugi, Baznīcas vadītāji un cilvēki no Svētajiem Rakstiem.

2. Uzrakstiet tās viņu īpašības, kas jums patīk. Vai jūsu mamma patiešām ir pacietīga? Varbūt jūsu draugs ir laipns pret citiem. Varbūt jums patīk virsnieka Moronija drosme.

3. Izvēlieties vienu īpašību no sava saraksta un pajautājiēt sev: „Kā es varu iegūt šo īpašību? Kas man jādara, lai attīstītu šo īpašību savā dzīvē?”

4. Uzrakstiet uz papīra soļus, kā attīstīt šo īpašību, un novietojiet to tādā vietā, kur jūs to bieži redzēsiet, lai tas jums atgādina par jūsu mērķi. Lūdziet pēc Debesu Tēva palīdzības un sekojiet regulāri līdzī savam progresam. Brīdī, kad sajūtīsiet, ka esat pietiekami attīstījuši izvēlēto īpašību, jūs varat izvēlēties jaunu īpašību, pie kuras strādāt.

Atcerieties, ka, attīstot sevī dižas īpašības, mēs ne tikai godājam savu senču ticību un upurus, ko tie nesa, bet mēs arī varam iedvesmot apkārtējos uz labiem darbiem.

BĒRNI

Jūs arī esat pionieris!

Pionieri ir cilvēki, kas saņemas ceļu, pa kuru varētu iet citi.

Uzzīmējiēt vienu no saviem senčiem vai atrodiēt viņa fotogrāfiju. Vai jūs varat atrast kādu stāstu par to, kā viņi saņemas ceļu, pa kuru jūs varētu iet? Uzrakstiet divus veidus, kādos jūs šodien varētu būt pionieris. Jūs varat dalīties savās idejās jūsu nākamajā ģimenes mājvakarā.

Mūsu potenciāls kā vecākiem

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties uzzināt, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā sapratne par „Ģimene — vēstījums pasaulei” vairo jūsu ticību Dievam un svētī tās māsas, par kurām gādājat, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Vairāk informācijas meklējiet: reliefsociety.lds.org.

Ticība, ģimene, palīdzība

Tas bija būtiski, lai Dieva gara „bērni piedzimtu mirstīgā ķermēnī un lai viņiem būtu iespēja virzīties uz mūžīgo dzīvi,” mācīja Dalins H. Oukss no Divpadsmit apustuļu kvoruma. Ja apdomā vissvarīgāko diženās laimes ieceres mērķi, tad es ticu, ka vislielākie dārgumi uz šīs zemes un debesīs ir mūsu bērni un mūsu pēcnācēji.¹

Elders Nils L. Andersens no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica:

„Mēs ticam ģimenēm, un mēs ticam bērniem. . . .

. . . Dievs sacīja uz [Ādamu un Ievu]: „Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi” [1. Mozus 1:28]. . . .

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā šī pavēle nav aizmirsta vai atlikta malā.²

Lai arī ne visi no mums kļūst par vecākiem šajā dzīvē, tomēr mēs varam audzināt jebkura vecuma bērnus. Mēs baudām svētības, būdami daļa no Debesu Tēva ģimenes, mēs arī piedzīvojam prieku

un izaicinājumus, būdami daļa no zemes ģimenes. Un daudzus vecāku loma gaida nākamajās mūžībās.

Papildu Svētie Raksti

Psalmi 127:3; Mateja 18:3–5;

1. Nefija 7:1; Mozus 5:2–3

Patiesi stāsti

„Daudzas balsis mūsdienu pasaulē mazina bērnu radīšanas nozīmību, iesaka to atlikt vai ierobežot bērnu skaitu ģimenē,” teica elders Andersens. Manas meitas man nesen parādīja kādu emuāru, kuru sarakstījusi kristīga piecu bērnu māte (ne no mūsu ticības). Viņa izteicās: „Augot šajā sabiedrībā, ir ļoti grūti iegūt biblisku perspektīvu attiecībā uz mātes lomu. . . . Bērnus vērtē stipri zemāk par mācīšanos augstskolā. Noteikti arī zemāk par pasaules apceļošanu. Zemāk par iespēju izklaidēties vakaros. Zemāk par sava ķermeņa attīstīšanu sporta zālē. . . . Zemāk par jebkādu darbu,

kurš tev ir vai kuru tu vēlētos iegūt.” Vēl viņa piebilst: „Būt par māti nav hobijs — tas ir aicinājums. Jūs nekolekcionējat bērnus tikai tāpēc, ka viņi jums šķiet jaukāki par pastmarkām. Bērni nav kaut kas, ar ko nodarboties, kad jums parādās brīvāks laiks. Bērni ir tie, kuru dēļ Dievs ir devis jums laiku.”³

ATSAUCES

1. Dalins H. Oukss, „The Great Plan of Happiness”, *Ensign*, 1993. g. nov., 72., 75. lpp.
2. Nils L. Andersens, „Bērni” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 28. lpp.
3. Nils L. Andersens, „Bērni”, 28. lpp.

Apdomājiet!

Kādā ziņā mūsu zemes ģimene ir līdzīga mūsu debesu ģimenei?